

A N A C R E O N

SVETHICE REDDITUS

QUEM

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. AB.

P. P.

MAG. AXELIUS GABR. SJÖSTRÖM

Facult. Philos. Adjunctus E. O.

ET

MAGNUS ERICUS ALOPÆUS

Viburgensis

In Auditorio Philos. die 3 Junii 1826

horis p. m. consuetis

PARTICULA 4

ABOÆ, typis Frenckellianis.

23.

A. N. H. U. N.

STUDYING LIBRARY

THE AMERICAN LIBRARY

THE AMERICAN LIBRARY

THE AMERICAN LIBRARY

THE AMERICAN LIBRARY

THE AMERICAN LIBRARY

THE AMERICAN LIBRARY

Når jag druckit drufwans fäster,
 Dofstande af oljors wälluft,
 Armen kring min flicka sluten,
 Jag beprisar Kythereia.

Når jag druckit drufwans fäster,
 Och wid rågade pokalen
 Alla pannans rynkor jemnat,
 I de ungas krets jag glammar.

Når jag druckit drufwans fäster,
 Är deri mitt enda winning,
 Som jag bortom grafwen medför.
 Ly på allt gör döden ände.

---

40. Till Kärleken.

Ett bi, som här om dagen
 Bland rosor sof, i fingret
 Stack ystre Kärleksguden
 Helt oförtäckt. Små håndren
 Han jemrande ihopslog,
 Han lopp, han flög på stunden
 Till tjuusande Rythere.
 "Be mig, - min mor, - han sade:
 "Be mig jag är förlorad.
 "En liten orm mig sårat,
 "En wingad orm; de landtbor
 "Plå honom bi benåmna."
 Hon swarte: "om en bigadd
 "Dig gör så mycken smärta,
 "Hwad menar du de lida,
 "Min son, dem du har sårat?

---

41. Dryckesång.

Må wi glade bågarn tòmna,
 Må wi winets gud besjunga,
 Som oss lårt de första danser,
 Som är wån af dryckeswisän,
 Som är Kärleksgudens stallbror,
 Som är ålsling åt Rythere;
 Han har Ruset skänkt åt werlden,
 Han är far åt lifrets Fröjder,
 Han är den som smärtan döfwar,
 Han är den som sorgen söfwer!
 Ty när sköna goßar bringa
 En pokal, behörigt blandad,
 Då förjagas hwart bekymmer,
 Och far hån på stormens wingar.
 Må wi derför bågarn fatta,
 Och ge grillerna på båten!
 Ty hwad hjälper det en dödlig,
 Att han quäljer sig och ängslas?

Och ho wet sin framtids öden?
 Uti natt är lifwet insvept.
 Jag will dricka, jag will dansa,
 Dofstande af oljor skalkas
 [I gelag med wackra gofvar]
 Och med sköna ålfarinnor.
 Ho som will, må ta på nacken
 Hela bördan af bekymmer.
 Må wi glade bågarn tömma,
 Må wi winets gud besjunga!

---

42. Till sig sjelf.

Dionysos, wån af skåmtet,
 Genom dans mitt sinne tjusar,
 Och jag fröjdas wid min lyra
 Med den unge dryckskamraten.
 Men likwål att liljekransar
 Kringom tinningarna flåta,
 Och med tåcka ungmör skalkas,
 Det af allting mest mig fröjdar.
 Afund känner ej mitt hjerta,
 Afund ej, all twedrågts ursprung,
 För den tadelsjuka tungans
 Elåa pilar jag mig aktar.
 Rif wid bågarn år min affky
 På de stojande kalasen,
 Men med unga tjusarinnor
 Under sång och spel jag dansar.
 Låt oss lefwa i all stillhet!

---

43. Till Tettix. *)

Du är lycklig, lilla fångkråk,
 Ly i topparna af träden,
 Med en droppe dagg bespisad,
 Som en konung glad, du sjunger.
 Dig ju tillhör allt i nejden,
 Hwad du ser på åkerfåltén,
 Hwad du ser i skogen alstras.
 Ut af landtbor är du ålskad,
 Ly du gör dem ingen skada,
 Alla men för dig värdera,
 Glada förbud af sommarn.
 Sånggudinnorne dig ålska,
 Ja, dig ålskar sjelfwe Phoibos,
 Som dig gaf den gälla rösten.
 Ingen ålderdom dig trycker,
 Wisa sångarinna, jordbarn,
 Qwalfri, utan blod i kroppen!
 Nästan är du gudar jemlik.

*) Ett slags gråshoppa.

---

44. Drömmen.

Mig uti en dröm det syntes,
 Att jag sprang; på axelbladen
 Sutto wingar. Kärleksguden,
 Bly fring söna benen håstadt,
 Följde efter och hann upp mig.
 Hvad vill sådan dröm betyda?
 Jo, att jag, i många tusen
 Kärleksbragder inbegripen,
 Reder mig utur de andra,
 Blott af denna ena fångslad.

---

45. Kärlekens pilar.

Rythereias halte make

Wid sin ålja uppå Lemnos

Hårdar jernet för att smida

Pilar åt de små Eroter.

Rypris tar ett kârl med håning,

Swartill Eros galla blandat,

Doppar deri hullingarna.

En gång Ares kom från striden,

Swångande det tunga spjutet,

Log med hån åt Eros' pilar.

"Desa pilar, - sade Eros, -

"Äro dryga nog; försök blott!"

Då tog Ares dem i handen:

Gnom sig Rythere smålog.

Med en suck den stolte friggud

Sade: "dryga nog! tag bort dem!"

"Nej, behåll dem!" swarte Eros.

46. Till Kärleken.

Det är swårt, att icke älska,
 Det är swårt också att älska,
 Men af allt i werlden swårast,
 Att få förgen, när man älskar.
 Höga anor, snille, dygder
 Med förakt af kärlek trampas;
 "Har du guld?" det är dess walspråk.
 Ware han fördömd, den förste,
 Som åt guld sin kärlek skänkte!
 Ty allt sen ej bröder finnas,
 Ty allt sedan ej föräldrar,
 Han är skuld till mord och strider.
 Genom honom - desto wårre! -
 Vi förgås, som älskog drifwa.

---

47. Den gamle mannen.

Hell dig, du glade gubbe,
Hell, yngling, dig i dansen!
En gubbe, når han dansar,
Är till sitt gråhår gubbe,
Till själen är han yngling.

48. Till Batchos.

Han, som gossen gör i faran
 Oförtråckt, i kärlek orädd,
 Och till dansare i dryckslag,
 Winets gud oss sjelf besöker,
 Bringande, att qwalen lindra,
 Ljuslig ålfogsdryck åt meniskor,
 Ranskans ädla åttling, winet,
 Som, i drufwan inneslutet,
 Han på flasarna förwarar,
 Så att, sen de drufwan plockat,
 Sunda alla må förblifwa,
 Sunda till den sköna kroppen,
 Sunda till det glada sinnet,
 Tills de se det nya året.

---

49. Öfwer en Diskos med
Aphrodites bild.

Hvem har detta haf graverat?
Hvilket hånryckt konstnårsnulle
Gjöt wäl öfwer Diskos böljan,
Som på hafwets rygg sig hwälfwer?
Hvilken gudakraft förmådde,
Uppå wattenets yta bilda
Spåda Rythereia, moder
Ät de ewigt sälla gudar?
Naken han öf henne wisar;
Hwad ej stickligt wor' att seåda,
Endast det en bölja gömmer.
Fram hon gungar och tillbaka,
Lif det hwita hafsgrås buren
På den spegelklara ytan,
Och med forl hör's wågen swalla
Kring den seöna simmarinnan.
Öfwan rosenbarmens hwälfning,

Och inunder waka nacken
 Bøljan delar sig, och Kypris,
 Liff en lilja bland violer,
 Ur det lugna hafwets fåra
 Möter våra fikna blickar.
 Söwer silfwergrunden färdas
 Uppå dansande delfhiner
 Trånaden och Kärleksguden,
 Leende åt mensko-funder.
 Och en buktig hår af fiskar,
 Sprittande ur bøljas stöte,
 Smeker Kythereia kärligt,
 Så att hon med löje simmar.

---

50. Winpresssång.

Ynglingar och flickor båra
 Uti forgar på sin axel
 Purpurdunkla drufwans klasar,
 Som de tömma i en winpress;
 Endast ynglingarne trampa,
 Lösa musten ur sitt fångsel,
 Medan de till gudens åra
 Stamma höga winpresssånger.
 Skön är Bakhos att betrakta,
 Der han fräser fårst i karen;
 När en gubbe tömnt pokalen,
 Dansar han på swaga fötter,
 Så att silfwerlocken slåttar;
 Men af win och kärlek drucken,
 Gossen på sin flicka lurar,
 Der i dunkla löfwens stugga,
 Sträckande den weka kroppen,
 Tjusarinnan ligger insöfd,

Som han nu i otid retar,
 Att förråda eget bröllop;
 Swad han ej med godo winner,
 Tar han ut mot hennes wilja.
 Ty de unga sinnen Baskos
 Eggas till förwägna lekar.

51. Till Rosen.

(Werelsång.)

Vårn, krönt med blomsterkransar,
 Och den hulda Ros jag sjunger:
 Hjelp mig qwåda, älskarinna!

Ty hon är en flåkt från gudar,
 Hon är menniskornas wållust,
 Och Behagens skönsta smycke
 Uti Kärleks blomstermånad,
 Hon är Kypris' största fågnad,
 Och ett mål för skalders qwåden,
 Sånggudinnors hufwa blomma.

Mildt hon doftar dem till möte,
 Som på törnestigen wandra;
 Mild är Kärleks blomma, bruten,
 Och i weka händer sluten,
 När man henne sakta fingrar.

Hon är skaldernas förtjusning
 Vid gelagen och vid borden,
 Och vid Dionysos' fester.
 Säg, hvad funnes utom Rosen?
 Morgonrodnad'n rosenfingrad,
 Rosenarmad nymphen kallas,
 Aphrodite rosenhyad,
 I de wisa skalder's qwåden.

Hon är bot för hwarje främpa,
 Hon mot sjelfwa döden wårjer,
 Hon förmår att tiden trotsa,
 Rosen än på gamla dagar
 Eger qwar sin ungdoms wålluft.

Låt oss sjunga hennes ursprung!
 När ur hafwets blåa stöte
 Den med skundagg höljda Kypris,
 Oceanens dotter, uppsteg,

När den frigista Atheue
 Ur Kronions hjerna föddes,
 Gruktad af Olympens gudar:
 Äfwen då den sköna Rosens
 Nytt skott ur jorden werte,
 Konstens undranswärda alster.
 Men de sälla gudars skara,
 För att bilda Rosen, gjöto
 Nektar deruppå, och herrlig
 Utur törnehäcken framgick
 Bakchos' ewigt unga blomma.

/ 52. Till sig sjelf.

När jag ser de ungas kretsar,
 Ungdomsåren återwända,
 Då på stund, på stund till dansen
 Gubben som en fågel ilar.
 Dröj hos mig en stund, Rybeba,
 Gif mig blommor, jag vill fransas!
 Bort med gråhår och med främpor,
 Ung jag dansar bland de unga.
 Vår mig hit den saft som runnit
 Utur Dionysos' drufwa,
 Att du gubbens kraft må ståda,
 Som ännu förmår att sjunga,
 Som ännu förmår att dricka,
 Och att swärma med förtjusning.

---

53. De Ålstande.

Uppå sin länd har hästen
Ett inbrändt kännemärke;
Den höga mösan röjer
En kämpe bland de Parther.
Wid första anblick genast
Jag skiljer dem som ålsta;
De bära i sitt hjerta
Ett litet kännemärke.

---

54. Till sig sjelf.

Grånad är mig allaredan
 Tinningen, och hwit min hjesa,
 Tjusningsfulla ungdomstiden
 Är förbi och tåndren murknat,
 Och af lifwets glada dagar
 Är ej mera mången öfrig.
 Dersför ofta tårar rinna,
 När jag tänker rådd på döden.
 Så förfräcklig är Tartarens
 Afgrund, grym den wäg som leder
 Dit; ty hwar som nederstigit,
 Stiger aldrig upp sen mera.

---

55. Man bör dricka.

Nu wålan, bår hit, o goße,
 Bågarn, att i fulla klunkar
 Jag må dricka! Tio delar
 Watten håll deri, af winet
 Fem, att jag förutan buller
 Må i winets floder bada!
 Nu bår hit, men ingalunda
 Må wi efter Skythers plågsed,
 Under larmande och wåsen,
 Lönma bågarn. Låt oss dricka
 Under fõna sångers samslud!

---

56. Till Kärleken.

(Fragment.)

Ut den söna Kärleksguden,
Höljd i rika blomsterbindlar,
Will jag egna detta qvåde.
Han är herre öfver gudar,
Han de dödlige regerar: . . .

---

57. Till Artemis.

Bedjande, o jägarinna,
 Dig jag nalkas, djurens drottning,
 Blonda dotter af Kronion.
 Gå till Lethaiosfloden,
 Sänd en nådblick ifrån höjden
 Till de oförkräkte hjeltars
 Stad! Jag wet, du ej beskyddar,
 Wilda, oförhynta meniskor.

---

51. Till en Slicka.

18

Fåle ifrån Thracien, hwarför
 Ser du på mig med så sneda
 Ögon, flyr mig obarmhertigt?
 Tror du skalden intet känner?
 Vet då nu, jag wille sirligt
 Löm och betsel på dig hänga,
 Wille sedan hurtigt swänga
 Kring med dig på wådjobanan.
 Nu på ångarna du betar,
 Hoppar ystert kring och skalkas;
 Ingen ryttare du eger,
 Efter konstens regler öfswad.
